

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 9910/14
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А., са пословним седиштем у ..., ..., кога заступа законски заступник директор Б.Б., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, ради поништаја решења тужног, број 500-47-04-00318/2014-I5001 од 05.06.2014. године, у предмету забране вршења делатности, у нејавној седници већа, одржаној 02.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ниш, број 47-00486/2014-073-013 (број предмета 825561335) од 27.05.2014. године, којим се у ставу I диспозитива, забрањује вршење делатности пореском обвезнику А.А., са пословним седиштем у ..., ..., Огранак у ..., ..., док је ставом II диспозитива, одређено да ће забрана обављања делатности из става I диспозитива овог решења, трајати 14 дана, почев од 02.06. до 15.06.2014. године и мера забране обављања делатности престаје да важи 16.06.2014.

године. Ставом III диспозитива истог првостепеног решења, одређено је да жалба изјављена против овог решења не задржава његово извршење.

У тужби поднетој Управном суду 23.07.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је првостепено ожалбено решење донето применом одредбе члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, при чему је у конкретном случају требало применити одредбу члана 132. став 2. истог закона, као и да ожалбено решење првостепеног органа представља порески акт, а не порески управни акт, због чега жалба задржава извршење. Указује да у диспозитиву првостепеног ожалбеног решења није наведена врста делатности чије се вршење забрањује тужиоцу, при чему огранак привредног друштва нема правни субјективитет одвојен од друштва. Додаје да је првостепени орган неосновано наметнуо тужиоцу да потпише изјаву да је продао безалкохолно пиће пореском инспектору, иако је порески инспектор купио безалкохолно пиће од физичког лица. Наводи да одредба члана 2. тачка 1. Уредбе о одређивању делатности код чијег обављања не постоји обавеза евидентирања преко фискалне касе, јасно прописује обављање промета преко фискалне касе није потребно за делатност под шифром 52.21 Услугне делатности у копноеном саобраћају, при чему је тужилац наплаћивао само паркиралиште, али не и другу услугу или робу. Истиче да тужилац не обавља делатност пијаце у свом огранку, већ наплаћује паркинг место, без обзира да ли корисници из паркираних возила продају половну или другу робу или се само паркирају. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање или преиначи оспорено решење, усвоји жалбу и поништи ожалбено решење првостепеног органа.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Наводи да је у спроведеном поступку правилном применом прописа тужиоцу изречена мера привремене забране обављања делатности у трајању од 14 дана, јер промет од продаје сока и промет од издавања у подзакуп, тужилац није регистровао преко фискалне касе, сходно одредби члана 18. Закона о фискалним касама, због чега је правилно поступио првостепени орган када је изрекао наведену меру забране вршења делатности из члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења првостепени орган извршио контролу пословања по ванредном плану Министарства финансија, број 021-02-133/2013-01 од 15.05.2013. године, код жалиоца као пореског обвезника, по предмету контроле евидентирање промета преко фискалне касе за период 26.04.2014. године, о чему је сачињен записник о теренској контроли, бр. 47-00486/2014-073-001 од

06.05.2014. године, на који је порески обвезник ставио примедбе, које су од стране првостепеног органа оцењене као неосноване, из разлога датих у образложењу ожалбеног решења. Према налажењу туженог органа, према акту Републичког завода за статистику, порески обвезник има претежну шифру делатности 60220 – такси превоз, а да је порески обвезник дана 19.06.2012. године, закључио уговор о пословној сарадњи са В.В. из ..., ... и Г.Г. из ..., ..., чији је предмет да се обезбеди земљиште за организовање паркинга за возила Предузећа А.А. из ..., као и продаје возила и угоститељске делатности – претежно у облику fast food-а. Наведеним уговором је, између осталог, дефинисано да је Тениски клуб носилац права коришћења на к.п. бр. ... КО ..., укупне површине 76 ари, да се уговор закључује на период од 5 година, с тим да је почетак закупа 29.06.2012. године, при чему је уговором предвиђено право пречег закупа или закључења другог правног посла у корист пореског обвезника, које омогућава сличан или исти начин коришћења предметног земљишта. Из образложења оспореног решења даље произлази да је порески обвезник, односно члан друштва Б.Б., на основу члана 567. до 571. Закона о привредним друштвима, дана 15.08.2012. године донео Одлуку о образовању огранка привредног друштва, под називом Д.Д., са адресом Ул. ..., чија је претежна делатност 68.20 (изнајмљивање властитих или изнајмљених некретнина и управљање њима), затим 52.21 (услужна делатност у копненом саобраћају) и 47.8 (трговина на мало осталом робом на тезгама и пијаци). Тужени орган налази да је у спроведеном поступку утврђено да порески обвезник дана 26.04.2014. године у огранку “Огранак паркинг”, Ниш, Јадранска б.б, није евидентирао преко фискалне касе сваки појединачни промет добара и услуга физичким лицима, с обзиром да приликом куповине безалкохолног пића “Фанта”, у вредности од 80,00 динара, није штампан и издат фискални исечак и промет није евидентиран преко фискалне касе или на други законом прописан начин, што је својом писаном изјавом у управном поступку потврдило одговорно лице пореског обвезника Б.Б., при чему је након усмено датог налога инспектора, именовани извршио бројање затеченог новца и сачинио спецификацију готовог новца који потиче од оствареног промета у износу од 60.000,00 динара. Такође, првостепени орган је констатовао да порески обвезник у оквиру регистроване делатности закупљену површину на потезу Јадранска бб, поред тениских терена, издаје у подзакуп физичким лицима, уличним препродавцима и ту услугу наплаћује издавањем нота-рачуна, за коју услугу је дана 26.06.2014. године наплатио физичким лицима – продавцима износ од 120.400,00 динара, а остварени промет није евидентирао преко фискалне касе. Из образложења оспореног решења даље произлази да је тужени орган нашао да је правилно првостепени орган закључио да Уредбом о одређивању делатности код чијег обављања не постоји обавеза евидентирања промета преко фискалне касе (“Службени гласник РС”, број 61/10,... и 59/13), превиђена делатност огранка 68.20 (изнајмљивање властитих или изнајмљених некретнина и управљање њима) и 47.8 (трговина на мало осталом робом на тезгама и пијаци), које нису изузете од обавезе евидентирања промета преко фискалне касе. Према налажењу туженог органа, у конкретном случају је неспорно да жалилац не поседује фискалну касу, а да је 26.06.2014. године, разним физичким лицима извршио промет добара и услуга, што жалилац и не оспорава, због чега је правилно првостепени орган поступио када је жалиоцу изрекао меру забране вршења делатности, у трајању од 14 дана, у смислу одредбе члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Ово због тога што је жалилац могао да отпочне обављање делатности промета добара на мало, односно пружања услуга физичким лицима, после фискализације фискалне касе и њеног инсталирања у објекту, односно на месту на коме се обавља промет, у смислу одредбе члана 38. Закона о фискалним касама, а како жалилац није фискализовао и инсталирао касу на месту на коме обавља промет, а остварио је промет од продаје добара и пружања услуга физичким лицима који није регистровао преко фискалне касе, у смислу

одредбе члана 18. истог закона, то су се у конкретном случају стекли услови за изрицање мере забране вршења делатности. Због наведених разлога, тужени орган је применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 80/02,... и 108/13), у току пореске контроле порески инспектор може пореском обвезнику изрећи забрану вршења делатности у трајању до 60 дана ако утврди да се: промет од продаје роба или пружања услуга не региструје преко фискалне касе или на други прописани начин.

Према одредби члана 18. Закона о фискалним касама (“Службени гласник РС”, број 135/04 и 93/12), обвезник који је, у складу са овим законом, дужан да евидентира сваки појединачни промет добара на мало, односно промет услуга физичким лицима преко фискалне касе, дужан је да купцу добара, односно кориснику услуге одштампа и изда фискални исечак фискалне касе преко које је евидентиран промет, без обзира да ли купац добара, односно корисник услуга то захтева или не. Одредбом члана 38. истог закона, прописано је да обвезник може да отпочне обављање делатности промета добара на мало, односно пружања услуга физичким лицима, после фискализације фискалне касе и њеног инсталирања у објекту, односно на месту на коме се обавља промет.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о фискалним касама, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, када је тим решењем одбијена његова жалба изјављена против ожалбеног решења првостепеног органа од 27.05.2014. године. Ово због тога што је, према налажењу Суда, правилно налажење туженог органа да је у спроведеном поступку утврђено да тужилац не поседује фискалну касу, као и да 26.06.2014. године, у огранку Б.Б., ..., ..., није евидентирао преко фискалне касе сваки појединачни промет добара и услуга физичким лицима, с обзиром да приликом куповине безалкохолног пића “Фанта”, у вредности од 80,00 динара, није штампан и издат фискални исечак и промет није евидентиран преко фискалне касе или на други законом прописан начин, што је својом писаном изјавом у управном поступку потврдио и сам тужилац. Осим тога утврђено је и да тужилац у оквиру регистроване делатности, закупује површину на потезу ..., поред тениских терена, издаје у подзакуп физичким лицима, уличним препродавцима и ту услугу наплаћује издавањем нота-рачуна, за коју услугу је дана 26.06.2014. године наплатио физичким лицима – продавцима износ од 120.400,00 динара, а остварени промет није евидентирао преко фискалне касе. Према налажењу суда, правилно је налажење туженог органа да је првостепени орган правилно поступио када је тужиоцу изрекао меру забране вршења делатности, у трајању од 14 дана, јер тужилац није фискализовао и инсталирао касу на месту на коме обавља промет, у смислу одредбе члана 38. Закона о фискалним касама. а остварио је промет од продаје добара и пружања услуга физичким лицима који није регистровао преко фискалне касе, у смислу одредбе члана 18. истог закона, због чега су се у конкретном случају стекли услови за изрицање мере забране вршења делатности. Због наведених разлога, према налажењу Суда, тужени орган је правилно одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да је првостепено ожалбено решење донето применом одредбе члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, при

чему је у конкретном случају требало применити одредбу члана 132. став 2. истог закона, као и да ожалбено решење првостепеног органа представља порески акт, а не порески управни акт. Ово због тога што је, према налажењу Суда, у спроведеном поступку утврђена повреда прописа, због чега је на основу записника о теренској контроли, бр. 47-00486/2014-073-001 од 06.05.2014. године, донето ожалбено решење првостепеног органа од 27.05.2014. године, којим је тужиоцу изречена забрана вршења делатности у трајању од 14 дана, јер је утврђено да се промет од продаје роба и пружања услуга не региструје преко фискалне касе или на други прописани начин. Осим тога, према налажењу суда, ожалбено решење првостепеног органа од 27.05.2014. године, представља порески управни акт, којим Пореска управа решава о појединачним правима и обавезама пореског дужника из порескоправног односа, због чега наводи тужбе за другачије закључивање, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Исто тако нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да у диспозитиву првостепеног ожалбеног решења није наведена врста делатности чије се вршење забрањује тужиоцу, при чему огранак привредног друштва нема правни субјективитет одвојен од друштва. Ово због тога што је, према налажењу Суда, диспозитивом ожалбеног решења првостепеног органа од 27.05.2014. године, забрањено вршење делатности А.А., са пословним седиштем у ..., ..., Огранку у ..., ..., због чега је јасно да се забрана вршења делатности односи на наведено предузеће, односно његов огранак, па наводи тужбе у погледу врсте делатности огранка чије се вршење забрањује тужиоцу и да огранак друштва нема правни субјективитет одвојен од друштва, нису од значја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да је првостепени орган неосновано наметнуо тужиоцу да потпише изјаву да је продао безалкохолно пиће пореском инспектору, као и да обављање промета преко фискалне касе није потребно за делатност под шифром 52.21 Услужне делатности у копненом саобраћају, при чему је тужилац наплаћивао само паркиралиште, али не и другу услугу или робу, као и да тужилац не обавља делатност пијаце у свом огранку, већ наплаћује паркинг место, без обзира да ли корисници из паркираних возила продају половну или другу робу или се само паркирају. Ово због тога што, према налажењу Суда, тужилац у спроведеном поступку није пружио доказе да му је од стране пореског инспектора наметнуо да потпише изјаву да је пореском инспектору продао безалкохолно пиће, при чему је у спроведеном поступку утврђено да се промет од продаје роба и пружања услуга не региструје преко фискалне касе или на други прописани начин и да делатности огранка привредног друштва тужиоца 68.20 (изнајмљивање властитих или изнајмљених некретнина и управљање њима) и 47.8 (трговина на мало осталом робом на тезгама и пијаци), нису изузете од обавезе евидентирања промета преко фискалне касе, због чега наводи тужбе за другачије закључивање, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Одлучујући о предлогу тужбе да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за поништај оспореног решења, а тиме ни за могућност да Суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар у спору пуне

јурисдикције, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена Суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Због изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.06.2016. године, II-3 У. 9910/14

Записничар,
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП